

Evangelizace po krocích

Texty na tento týden

Mt 25,35–40; 1K 3,1–3; 1Pt 2,2; J 6,54–66; Mt 16,13–17; L 8,4–15

Základní verš

„Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést – ani teď ještě nemůžete.“ (1K 3,2)

Při evangelizaci a svědectví je vždy důležité, abychom nejprve představili jednoduché pravdy evangelia.

Evangelizace, která postupuje po jednotlivých krocích, vychází z předpokladu, že lidé se budou účastnit jednoho sborového programu za druhým, budou-li tyto programy následovat ve správném pořadí. Je však třeba počínat si správně, protože v opačném případě může být způsobeno více škody než užitku.

Z našeho základního verše je zřejmé, že Pavel znal situaci, kdy mohou být způsobeny škody, pokud se některé důrazy „přeženou“. Můžeme příjemci předat tolik složitých poznatků a v nesprávném pořadí, že ho buď zahltneme množstvím, nebo se mu nepodaří pochopit hloubku významu či nebude ochoten v osobním životě uplatnit to, co se naučil. Tak jako se miminka nejprve živí mlékem a postupně přechází na tuhou stravu, musí i křesťanská „nemluvnata“ dostávat duchovní potravu tak, aby se jejich vyvíjející se duchovní chápání mohlo přizpůsobit.

Tento týden budeme zkoumat, jak se evangelizační způsoby a programy během souvislé sborové misijní práce vzájemně prolínají, jak na sebe navazují a podporují se.

Evangelizace a potřeby lidí

³⁵Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, ³⁶byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou. ³⁷Tu mu ti spravedliví odpovědí: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtili jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? ³⁸Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? ³⁹Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?“ ⁴⁰Král odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“

(Mt 25,35–40)

Osobní studium

V předchozích lekcích už jsme si všimli, že pokud zjistíme, jaké jsou aktuální potřeby jednotlivců nebo společnosti, ovlivní to náš přístup k lidem, programům a službám, které jim poskytujeme. Pochopíme-li aktuální potřeby, budeme lépe schopni naplánovat na sebe navazující programy, které tyto základní potřeby – ať už jde o potřeby jednotlivce nebo společnosti – uspokojí.

V L 9,11 je představen způsob práce Ježíše Krista: „Když to zástupy zpozorovaly, šly za ním; on je přijal, mluvil jim o Božím království a uzdravoval ty, kteří to potřebovali.“ Jaké potřeby Ježíš lidem naplňoval? Nelze pochybovat o tom, že mnozí z těch, kdo přicházeli za Ježíšem, se zaměřili především na jeho schopnost zbavovat tělesného utrpení. Ježíš jim samozřejmě pomáhal fyzicky, ale také naplňoval potřebu, kterou každý člověk zřejmě tak intenzivně nepocítoval, totiž potřebu duchovního uzdravení.

I pro nás dnes je výzvou naplňovat tělesné potřeby lidí, ale především se musíme držet Ježíšova příkladu a nějakým způsobem pomáhat lidem, aby obrátili svou pozornost k otázkám věčnosti.

V Mt 25,35–40 se Ježíš vyjadřuje velmi konkrétně a přímočaře. Sloužit jakýmkoli způsobem těm, které Ježíš miluje a za které položil svůj život, znamená sloužit samotnému Ježíši. Z toho je zřejmé, jak úzký vztah má Ježíš ke svému stvoření. Když jeho dětem někdo ubližuje, má o ně starost a soucítí s nimi; a to je výzva, abychom se chovali stejně. V těchto verších je naznačeno, že uspokojování aktuálních potřeb lidí nemusí být vždy součástí neměnné sborové strategie. Když zjistíme, že někdo něco potřebuje, pomůžeme mu bez ohledu na to, kde se sbor ve své evangelizační činnosti právě nachází. Zatímco duchovní zájmy mnohých lidí se budou rozvíjet – budou postupovat od jednoho programu k druhému, jiní budou potřebovat duchovní pokrm hned. Sbor nemusí rušit naplánovanou řadu programů a akcí, ale musí být schopen reagovat na jakýkoli možný vývoj událostí tím, že bude mít neustále k dispozici ochotné pracovníky a dostatek prostředků.

Aplikace

Chápeš Ježíšovu výzvu v Mt 25,35–40 jako metaforu, nebo ji bereš vážně? Je ji možné konkrétně uskutečnit v okolí místa, kde žiješ?

Mléko a pokrm

¹Já jsem k vám, bratři, nemohl mluvit jako k těm, kteří mají Ducha, nýbrž jako k těm, kteří myslí jen po lidsku, jako k nedospělým v Kristu. ²Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést – ani teď ještě nemůžete, ³neboť dosud patříte světu. Odkud je mezi vámi závist a svár, ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé?

(1K 3,1-3)

A jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jim rostli ke spasení.

(1Pt 2,2)

Osobní studium

Co měli Pavel a Petr konkrétně na mysli, když hovořili o mléku a pokrmu a o potřebě růstu? Od doby, kdy Pavel založil skupinu v Korintu, neudělali členové tohoto sboru ve svém duchovním vývoji očividně žádné velké pokroky. Proto je poselstvím obsaženým ve svém kázání vyzýval, aby se odevzdali Bohu a duchovně rostli tak, aby dokázali pochopit hluboké pravdy evangelia. Jeho kázání bylo v této době spíše evangelizační než poučné. Pavel nekázal o hlubších tématech, dokud lidé nebyli dostatečně duchovně zralí na to, aby je pochopili a reagovali na ně.

Když v dnešní době oslovujeme lidi, musíme mít neustále na paměti Pavlovu strategii. Musíme je vést k tomu, aby se odevzdali Kristu, a teprve potom můžeme očekávat, že přijmou hluboké pravdy Božího psaného slova, které jim změní život.

Hovoříme-li o postupné evangelizaci, můžeme mít na mysli dlouhodobou strategii nebo krátkodobý proces. Když se lidé zúčastní řady na sebe navazujících programů a dostanou se až na místo, kdy se otevrou Božímu volání, můžeme je provést celou sérií evangelizačních přednášek nebo s nimi zahájit kurz osobního studia Bible. Ať už jde o jakýkoli program, platí stále stejná zásada: nejprve mléko (jednoduchá témata evangelia, abychom navázali vztah) a pak tuhá strava (hlubší pravdy, které je povedou k odhodlanému odevzdání).

Jednoho nového adventistu sedmého dne tak nadchla pravda, kterou se dozvěděl, že o ní chtěl každému vyprávět. První věc, o kterou se chtěl často dělit s druhými, bylo vše, co se týkalo „znamení šelmy“. I když to myslel dobře, byl zářným příkladem toho, že pravdu je třeba předkládat postupně.

Aplikace

Vzpomeň si na některou biblickou pravdu, s níž jsi zpočátku zápasil a kterou jsi obtížně přijímal? Jak ses s ní nakonec postupem doby vyrovnal? Vzal sis z této zkušenosti nějaké ponaučení, které by ti mohlo pomoci být citlivější při oslovování druhých?

Poznámky

Biblické pravdy a jejich prožívání

⁵⁴ „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. ⁵⁵ Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. ⁵⁶ Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. ⁵⁷ Jako mne poslal živý Otec a já mám život z Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude mít život ze mne. ⁵⁸ To je ten chléb, který sestoupil z nebe – ne jako jedli vaši otcové, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, živ bude navěky.“ ⁵⁹ To řekl, když učil v synagóze v Kafarnaum. ⁶⁰ Když to jeho učedníci slyšeli, mnozí z nich řekli: „To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“ ⁶¹ Ježíš poznal, že učedníci na to reptají, a řekl jim: „Nad tím se urážíte? ⁶² Co až uvidíte Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? ⁶³ Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznámé. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život. ⁶⁴ Ale někteří z vás nevěří.“ Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěří a kdo je ten, který ho zradí. – ⁶⁵ A řekl: „Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ ⁶⁶ Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili.

(J 6,54–66)

Osobní studium

Jakmile člověk pochopí důležité biblické pravdy, dochází u něj k významným změnám v jeho osobním přesvědčení a životním stylu. Některé biblické důrazy, jako například zachovávání sedmého dne odpočinku a vyloučení nečistých pokrmů z jídelníčku, ovlivňují jak víru, tak životní styl. Tato skutečnost znovu podtrhuje nutnost nejprve vést lidi k přijetí Krista a teprve potom je vybízet, aby pro něj něco dělali.

Z textu zapsaném v J 6,54–66 vyplývá, že když byli někteří lidé konfrontováni s Ježíšovým učením, odvrátili se od něj. Mnozí z těch, kdo předchozího dne zažili hostinu na úbočí hory a měli z ní užitek, následovali Ježíše proto, aby se znovu najedli. Když Ježíš ve snaze obrátit jejich pozornost k duchovním věcem použil názorný příklad svého těla a krve, mnozí se od něj odvrátili. Ne proto, že by nedokázali pochopit pravdu o spasení pouze skrze Krista, ale proto, že ji odmítali přijmout. Byla to chvíle zkoušky, a když Ježíš neuspokojil jejich osobní potřeby, rozhodli se odejít.

O několik kapitol dál – v J 14,15 – Ježíš říká: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.“ Uvedený text je výzvou pro ty, kdo tvrdí, že milují Ježíše. Dříve či později přijde chvíle, kdy bude vyznáváná víra prověřena povoláním k činu. Skutečností je, že v jakékoli fázi evangelizačního procesu se někdy lidé odvracejí poté, co je konfrontujeme s „prověřujícími“ důrazy. Ze zkušeností však vyplývá, že lidé na tyto důrazy reagují snáze a pozitivněji, pokud už předtím začali s Bohem prožívat láskyplný vztah. Jinými slovy, stále platí, že správné pořadí přináší nejlepší výsledky.

Ježíš chtěl svým učedníkům říct mnoho věcí, ale věděl, že by je ještě nepochopili (viz J 16,12). Jeho zaslíbení, že Duch svatý je uvede do veškeré pravdy (J 16,13), platí až do naší doby a vztahuje se i na nás a na ty, které se snažíme přivést ke Kristu.

Aplikace

Prožíváš s Bohem láskyplný vztah? Žiješ také autentickým křesťanským životním stylem? Vidíš na tobě lidé, se kterými žiješ a které potkáváš, že jsi následovník Krista? Podle čeho to mohou poznat?

Duchovní růst

¹³Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ ¹⁴Oni řekli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ ¹⁵Řekne jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ ¹⁶Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ ¹⁷Ježíš mu odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích.

(Mt 16,13–17)

Osobní studium

Pokud jsme předali biblické poselství prostřednictvím veřejné přednášky, semináře nebo studia Bible, nemáme žádnou záruku, že na jejich účastníky duchovně zapůsobilo. Mnozí lidé navštíví sérii evangelizačních přednášek, seminář Zjevení, studium Bible anebo třeba všechny tyto akce. I když možná pochopí biblické pravdy na intelektuální úrovni, neznamená to, že je také začlení do svého života.

Jak můžeme zjistit, zda to, co lidem sdělujeme a předáváme, na ně má nějaký vliv?

Jedním ze způsobů, jak můžeme posoudit náš duchovní růst – i lidí, kterým předáváme poselství – je kladení otázek. Je to dobrá metoda, jak „měřit“ duchovní chápavost a růst v duchovní oblasti. Nejlepší jsou otevřené otázky, tj. takové, které vedou k obsáhlejšímu odpovědím a na něž nelze odpovědět pouze ano nebo ne.

Zde je několik typických otázek:

Co nám v dnešní době tyto verše říkají? Jaké pocity v nás vyvolávají zaslíbení, která nám Bůh dal? K čemu nás prostudovaný text vybízí, co můžeme na jeho základě změnit ve svém životě? Co nás naplňuje největší nadějí?

Studium Bible by mělo být, stejně jako i jiné evangelizační prezentace, logicky uspořádané a jeho části by na sebe měly navazovat. To znamená, že bychom měli lidem nejprve předkládat jednodušší a srozumitelná témata, zatímco složitější témata by měla přicházet později. Je však důležité, abychom stále kladli zvědavé otázky.

Aplikace

Čteš pravidelně Bibli? Přemýšlíš o duchovních tématech? Kladeš sobě – i lidem, které potkáváš – zvědavé otázky?

Poznámky

Příprava na žně

⁴Lidé se k němu scházeli ve velkých zástupech a přicházeli z mnoha měst. Mluvil k nim v podobenství:
⁵„Vyšel rozsévač rozsít semeno. Když rozsíval, padlo některé zrno podél cesty, bylo pošlapáno a ptáci je sezobali. ⁶Jiné padlo na skálu, vzešlo a uschlo, protože nemělo vláhu. ⁷Jiné padlo doprostřed trní; trní rostlo s ním a udusilo je. ⁸A jiné padlo do země dobré, vzrostlo a přineslo stonásobný užitek.“ To řekl a zvolal: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“ ⁹Jeho učedníci se ho ptali, co to podobenství má znamenat. ¹⁰On řekl: „Vám je dáno znáti tajemství Božího království, ostatním však jen v podobenstvích, aby hledíce neviděli a slyšíce nechápali. ¹¹Toto podobenství znamená: Semenem je Boží slovo. ¹²Podél cesty – to jsou ti, kteří uslyší, ale pak přichází ďábel a bere slovo z jejich srdcí, aby neuvěřili a nebyli zachráněni. ¹³Na skále – to jsou ti, kteří s radostí přijímají slovo, když je uslyší; protože v nich však nezažijí, věří jen nějaký čas a v čas pokušení odpadají. ¹⁴Semeno padlé do trní jsou ti, kteří uslyší, ale potom je starosti, majetek a rozkoše života dusí, takže nepřinesou úrodu. ¹⁵Semeno v dobré zemi jsou ti, kteří uslyší slovo, zachovávají je v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přinášejí úrodu.

(L 8,4–15)

Osobní studium

Duchovní cestu člověka je možné přirovnat k obdělávání zahrady či pole. Každý, kdo někdy obdělával zahradu, ví, že existuje určitý časový rámec a posloupnost kroků, které je třeba dodržet, chceme-li sklídit úrodu. Musíme zryt půdu, vytrhat plevel, zasít semena a zalévat. Rovněž je nezbytné připravit rostlinám správné prostředí; zatímco některé mohou vyžadovat přímé slunce, jiné budou potřebovat stín. Kromě toho je nutné chránit rostliny před škůdci. O rostliny v zahradě tedy musíme pečovat od semen až po zralé a plodné rostliny. Pro lidi, kteří se vydávají na duchovní cestu, začíná podobný proces před křtem a musí pokračovat i po něm. Ideální je, když můžeme o člověka pečovat až do doby, kdy je sám schopen ujmout se péče o druhé. Tato pravda opět podtrhuje fakt, že je nezbytně nutné, aby měl tento proces povahu plánovitého postupu, který zajistí vhodné časové rámce, přijetí správných opatření a vytvoření těch nejlepších podmínek pro péči a ochranu.

V L 8,4–15 je zaznamenáno podobenství o rozsévači. Když Ježíš toto podobenství vysvětluje, odhaluje nám několik zajímavých skutečností. Verš 12 naznačuje, že někteří lidé uvěřili, ale než ve své víře pevně zakotvili, ďábel je zavedl na vedlejší kolej. Verš 13 popisuje lidi, kteří přijali Boží slovo s radostí. Chvíli věřili, ale když přišlo pokušení, zvolili si jiný směr. Verš 14 se zmiňuje o jiné skupině lidí, kteří slyšeli, ale nedosáhli křesťanské zralosti. Většina lidí se vydala na cestu ke Kristu a do Božího království, ale v různých fázích cesty se přihodily věci, které jim zabránily v dalším růstu.

Jen málokdy stačí pouze zasít semeno, abychom získali bohatou úrodu. Jako církve a jako jednotlivci máme za úkol zasévat semeno evangelia a pak postupně, až do zralosti, pečovat o všechny, kteří se vydají na cestu.

Aplikace

Která část uvedeného podobenství nejlépe vystihuje tvou vlastní duchovní zkušenost? Jakými rozhodnutími můžeš vylepšit svou situaci?

Podněty k zamyšlení

Hledání cílové skupiny

V rámci evangelizační práce ve sboru je potřeba také přemýšlet o „cílové skupině“ – komu neseme poselství o Kristu.

V této souvislosti jsou důležité následující body:

Po konzultaci s kazatelem, se staršími a vedoucími evangelizace se dohodněte na evangelizačních programech a cílových skupinách. Vezmete-li v úvahu cílovou skupinu, pomůže vám to zaměřit se na všechny aspekty procesu. Pokud budete například připravovat program pro děti, uděláte lépe, budete-li ho propagovat ve školách a čtvrtích, kde žijí mladé rodiny. Dalšími cílovými skupinami mohou být důchodci, nezaměstnaní, studenti atd.

Jestliže se zaměříte na cílovou skupinu, pomůže vám to zvolit si nejlepší pracovníky, místo, čas a následné akce.

Až si budete vybírat cílovou skupinu, možná postačí, když se porozhlédnete ve svém sboru. Uvažujte o lidech, kteří chodí do sboru, ale nejsou pokřtěni, nebo o nepokřtěných mladých lidech z vašeho sboru či o těch, kdo pravidelně navštěvují zvláštní programy sboru.

Otázky k rozhovoru

- 1. „Jedna pravda, kterou člověk přijme do srdce, vytvoří prostor pro další pravdu“ (6T 449). V jakém pořadí bychom měli lidem předkládat pravdy, které zastáváme, aby byla naše misie co neúčinnější? Proč by v popředí všeho, co učíme, měla být vždy Kristova zástupná smrt?*
- 2. „Kristus přitahoval srdce posluchačů tím, že jim projevoval lásku a teprve pak jim krůček za krůčkem odhaloval velké pravdy o království. I my se musíme naučit přizpůsobovat své úsilí situaci lidí – aby-chom se s nimi setkávali tam, kde jsou.“ (EV 57) Jak by měla láska k těm, s nimiž hovoříme o Božím slovu, zjemňovat způsob, jakým jim předkládáme biblickou pravdu – zvláště pokud jde o ty body věrouky, které by mohly být pro stávající přesvědčení člověka problematické? A je vůbec třeba, aby-chom na to dbali?*

Poznámky